

2018

Τάσος Συμεωνίδης
(RIEAS Ακαδημαϊκός Σύμβουλος)

Copyright: Research Institute for European and American Studies
(www.rieas.gr) Publication date: 25 November 2017

Note: The article reflects the opinion of the author and not necessarily the views of the Research Institute for European and American Studies (RIEAS).

Η Ελλάδα είναι από καταβολής η χώρα των αλληπάλληλων κρίσεων και καταρρεύσεων. Ο σπουδαστής της ιστορίας της ματαίως προσπαθεί να ανακαλύψει μια περίοδο σχετικής ευστάθειας και ομαλής λειτουργίας των «δημοκρατικών θεσμών» για να συμπεράνει, πιεζόμενος να καταθέσει θετικές αποτιμήσεις, ότι η πρόοδος και η «ανάπτυξη» είναι αλήθειες που επηρεάζουν (θετικά) την ελληνική πραγματικότητα.

Η μόνιμη αυτή παθογένεια γνωρίζει εκρηκτική άνθηση τα τελευταία χρόνια. Η διάλυση της χώρας για να διασωθούν οι γερμανό-γαλλικές τράπεζες το 2010, η αυτοκτονική ανεπάρκεια, ο πνευματικός νανισμός, και ο ραγιαδισμός όλων ανεξαιρέτως των πολιτικών δυνάμεων: τα κοινωνικά συμπτώματα γενικευμένης κατάθλιψης και απάθειας που ταλανίζουν τον «κυρίαρχο λαό»: η ανάδειξη του πολιτικού τίποτα σε «έγκυρη και δομημένη πολιτική πρόταση»: η αιχμαλωσία των κομμάτων-παρωδία από μεγάλα συμφέροντα και η μεταβολή τους σε δεσμοφύλακες που υπηρετούν πειθήνια τους δανειστές· και η τακτική του «θα τα βρούμε» ενώ ο οίκος μας καταρρέει και οι ένοικοι εξοντώνονται αργά αλλά σταθερά περιγράφουν την παρούσα μας κατάσταση.

Η σημερινή συγκυρία έχει πια τα χαρακτηριστικά πολιτικής, οικονομικής, και κοινωνικής εντροπίας. Αν και οι αριστεροί «λόγιοι» εξακολουθούν να αποδίδουν την συντέλεια του κόσμου στις «συννομοσίες της συντήρησης», ο αργόσυρτος θάνατος της Ελλάδας έχει κατακάθαρα αίτια που συλλογικά καταδικάζουν τους «προοδευτικούς» σταλινικής και μη απόκλισης και ολόκληρο

το πλήθος των «έγκυρων στοχαστών» που διακρίνουν σωτηρία MONON στον «σοσιαλισμό» και παρεμπιπτόντως και στην «περισσότερη Ευρώπη».

Η παρούσα (μόνο κατ' όνομα) κυβέρνηση της περήφανης Ελλάδας είναι η ζώσα και σφύζουσα απόδειξη του τι μπορεί να πετύχει η πλήρης και ηθελημένη αποδέσμευση απ' την πραγματικότητα και η σκανδαλώδης από-διοργάνωση των πάντων προς όφελος του κομματικού (και προσωπικού) κέρδους. Η παράπλευρη απώλεια είναι η άνευ προηγουμένου διολίσθηση των μελών της μη-κυβέρνησης προς την απόλυτη χυδαιότητα και την γλώσσα που συναντάται μόνο στα ιδιώματα της πεζοδρομιακής αλητείας.

Η ανατάραξη για την περιβόητη «κεντροαριστερά» είναι το πλέον πρόσφατο παράδειγμα του πολιτικού αδιεξόδου που αντιμετωπίζουμε. Η ελληνική φόρμουλα είχε πάντοτε απόκλιση προς την «ανασύνταξη υγιών δυνάμεων» όπως αυτές που προκάλεσαν και συντήρησαν τις εφιαλτικές και νοσογόνες «δημοκρατικές» συνθήκες της μεταχουντικής εποχής -- με μπροστάρη το «επαναστατικό» ΠΑΣΟΚ. Στήθηκαν έτσι οι κάλπες για να δοθεί μια κάποια νομιμοποίηση της ανόρθωσης των πασοκικών θλιβερών υλικών κατεδάφισης και της επιβίωσης τους με μια νέα ταυτότητα ως έγκυρων «πολιτικό-θεσμικών παραγόντων».

Το πλέον απογοητευτικό γεγονός, ενδεικτικό της ολικής αποσάθρωσης των αντιλήψεων ακόμη και καλοπροαίρετων και συνήθως λογικών παρατηρητών, ήταν το μπαράζ θετικών αποτιμήσεων της «κεντροαριστερής» κίνησης ως ελπιδοφόρου και θετικής, συμπέρασμα που δεν φάνηκε να επηρεάζεται από τα οικτρά πρόσωπα-ανθυπομετρίοτητες που διαγκωνίσθηκαν για την «ηγεσία».

Οι ίδιοι αυτοί παρατηρητές δεν φάνηκε επίσης να ενοχλούνται από το καθαρά τραγελαφικό της «πρωτοβουλίας»: η «ηγεσία» εκλέχτηκε για κάτι που δεν υπάρχει· που δεν έχει διαμορφώσει έστω και ψήγμα πολιτικής έκφρασης πέραν της φτηνής διαφημιστικής γλώσσας· και που διαθέτει ουδέν στο πεδίο της (κομματικής) οργάνωσης.

Αυτός λοιπόν ο χυλός ο αποκαλούμενος «ελληνική πολιτική» καλείται σήμερα να αντιμετωπίσει μια άνευ προηγουμένου ανώμαλη κατάσταση τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εθνικό «περίγυρο».

Η κρίση εντός της χώρας απλώς εξελίσσεται παρ' όλες τις κορώνες για «ανάκαμψη». Ο κυρίαρχος λαός έμαθε πια να ζει με κλειστές τράπεζες, με ουσιαστική κατάσχεση των

καταθέσεων του, με πλήρη κατάρρευση του κοινωνικού κράτους, και με ογκούμενη ανομία, πεζοδρομακή τρομοκρατία και συμμοριτική βία.

Ουδείς φαίνεται να ενοχλείται από την εθνική τραγωδία της καταστροφής της Δυτικής Αττικής των 21 νεκρών. Κανείς «πολιτικός» δεν παραιτείται -- και η παραμονή όλων των άχρηστων, μικρονόων και επικίνδυνων σε υψηλές θέσεις θεωρείται το πρόπον φυσικό γεγονός. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, το κάλος της πραγματικής παιδείας, ο πλούτος της γλώσσας μας παραπέμπονται στα αζήτητα. Ζούμε με «το τσίρκο των ημίτρελων» και εθνική μας καθημερινότητα παρέρχεται τέτοιες μικροδυσκολίες με την άνεση του κωφού και του αόμματου.

Εν τω μεταξύ, ο «περίγυρος» βράζει και η χύτρα υπερχειλίζει.

Προς βορράν, η «φίλη» Αλβανία έχει ως ηγέτη έναν μικρό Ερντογκάν ο οποίος κατά πληροφορίες εικάζεται ότι έχει παρελθόν σχιζοφρένειας και ειδικής παρακολούθησης και θεραπείας. Οι αλβανικές βλέψεις και οι ενθό-μανιακοί στόχοι των Τιράνων αποτελούν το χειρότερα αποκρυπτόμενο μυστικό.

Ο αλβανικός αλυτρωτισμός, που ενισχύθηκε καταστροφικά από την πολιτική Μπιλ Κλίντον με την δια της βίας απόσπαση του Κοσσυφοπεδίου από την Σερβία, βρίσκεται σε έξαρση, με τωρινό στόχο τους «μακεδόνες» των Σκοπίων. Η «Μακεδονία» κινδυνεύει από αλβανική ανταρσία που μπορεί να οδηγήσει σε γενικευμένο πόλεμο με εμπλοκή και της Βουλγαρίας: τα Σκόπια εν τω μεταξύ κάνουν προσπάθειες ομαλοποίησης με την Ελλάδα με την ελπίδα επιτάχυνσης της εισδοχής τους στο ΝΑΤΟ και της έναρξης διερευνητικών συνομιλιών με τις Βρυξέλες.

Προς ανατολάς, ο υπερφίαλος και φιλοδοξών σουλτάνος αντιμετωπίζει ανυπέρβλητες δυσκολίες. Οι τουρκικές βλέψεις για απόσπαση εδαφών από την Συρία για την δημιουργία του νέου σουλτανάτου έχουν καταρρεύσει. Ο Πρόεδρος Πούτιν είναι πια ο ρυθμιστής του συριακού με την αγαστή συνεργασία των μουλάδων του Ιράν, μιας χώρας που είναι πατροπαράδοτος εχθρός της Τουρκίας αλλά, λόγω των περιστάσεων, όψιμος φίλη της. Το κουρδικό εξακολουθεί και κοχλάζει. Οι απειλές που εκτόξευσε η Άγκυρα μετά το κουρδικό δημοψήφισμα είχαν τελικά διαφημιστικό και μόνον χαρακτήρα.

Ακόμη χειρότερα, το καθεστώς Ερντογκάν βρίσκεται σε ελεγχόμενο πανικό μπροστά στην επικείμενη δίκη στις ΗΠΑ του τούρκο-ιρανού εμπόρου χρυσού Ρεζά Ζαράμπ, ο οποίος

κατηγορείται για παραβίαση των αμερικανικών κυρώσεων επί του Ιράν. Ο Ζαράμπ, που θεωρείται ευρύτατα ως ο «διαχειριστής» παράνομου πλουτισμού του ίδιου του Ερντογκάν και του γιού του, έγινε αντικείμενο έντονων τουρκικών αιτημάτων απελευθέρωσης προς την κυβέρνηση Τραμπ χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα. Η δε ξαφνική [μετακίνηση](#) του κατηγορουμένου από φυλακή στην πόλη της Νέας Υόρκης προς άγνωστη κατεύθυνση έχει θορυβήσει τον σουλτάνο και το περιβάλλον του. Η δίκη του Ζαράμπ εκτιμάται ότι θα αρχίσει στις 27 Νοεμβρίου.

Η επικείμενη επίσκεψη Ερντογκάν στην Αθήνα περιβάλλεται από περίεργες συνθήκες αφού ο σουλτάνος ουσιαστικά «αυτοπροσκαλέθηκε» και η μη-κυβέρνηση μας έσπευσε να συγκατατεθεί αφού υποστηρίζει «αδιαπραγμάτευτα» την ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας (που τώρα πια έχει, όπως φαίνεται, χαθεί στην μετάφραση).

Είναι σχεδόν βέβαιο ότι ο σουλτάνος θα δρέψει την ευκαιρία για προκλητικές δηλώσεις, όπως είχε κάνει και στην προηγούμενη επίσκεψη του επί πρωθυπουργίας του ολίγιστου κου Παπανδρέου. Η απάντηση της Αθήνας σε τέτοιες προκλήσεις είναι πλέον τυποποιημένη και την γνωρίζουμε εκ των προτέρων: παρακλήσεις προς τους Τούρκους για σεβασμό του διεθνούς δικαίου· επικλήσεις της ανύπαρκτης «ελληνό-τουρκικής φιλίας»· και διάφορες περικοκλάδες περί ευρωπαϊκής πορείας της γείτονος.

Η επίσκεψη Ερντογκάν πραγματοποιείτε και σε στιγμή έντασης μεταξύ Άγκυρας και NATO με συντηρητικά στοιχεία στην Τουρκία να απαιτούν την [αποχώρηση](#) της γείτονος από την συμμαχία. Αν και ο Ερντογκάν δεν αναμένετε να ακολουθήσει αυτή την γραμμή, το απρόβλεπτο του χαρακτήρα του και η νέο-οθωμανική του έμμονη ιδέα μπορούν να τον ωθήσουν σε συγκρούσεις που θα φθείρουν περαιτέρω την ήδη εύθραυστη θέση της Τουρκίας στις σχέσεις της με την Δύση.

Ορισμένοι στην Ελλάδα θεωρούν της απομάκρυνση της Τουρκίας από στόχους που είχαν ορισθεί μάλλον από την ευφάνταστη και αισιοδοξούσα Ευρώπη παρά το τουρκικό κατεστημένο ως ζημιά για την χώρα μας. Υποτίθεται ότι μια «συγκλίνουσα» Τουρκία είναι μάλλον προβλέψιμη και, προ πάντων, ελεγχόμενη σε στιγμές κρίσεως. Δυστυχώς για τους ευελπιστούντες, οι θεωρίες αυτές έχουν καταρριφθεί παταγωδώς τόσο από την συμπεριφορά της Τουρκίας στην Συρία, στην Κύπρο και στο Αιγαίο, όσο και από την έκρηξη του ισλαμικού αυταρχισμού μετά το υποτιθέμενο «πραξικόπημα» του Ιουλίου 2016.

Συνολικά, η μη-κυβέρνηση μας αντιμετωπίζει ένα επερχόμενο 2018 με ελάχιστα πολεμοφόδια. Η τεχνητή δημιουργία πλεονασμάτων με εγκληματική υπερφορολόγηση διώχνει τους πάντες και τα πάντα από την χώρα προς χάριν της μαζικής προσπάθειας παραμονής στην εξουσία με την ταυτότητα του πειθήνιου υπηρέτη των μνημονίων.

Τα λεγόμενα κόκκινα δάνεια απειλούν τις ήδη καθημαγμένες τράπεζες και ουδείς στις Βρυξέλες έχει την παραμικρή επιθυμία δοκιμών και ελαφρύνσεων σε σχέση την Ελλάδα που θα παραμείνει υπό το κεκαλυμμένο κνούτο της «διάσωσης» -- που συνεχώς κινείται στο πνεύμα «τελικών λύσεων» στις οποίες η Γερμανία έχει ιδιαίτερη πείρα. Η ήδη εξελισσόμενη πτώση μάλιστα της εφτάψυχου Μέρκελ θα περιπλέξει ακόμη περισσότερο τα πράγματα οδηγώντας και πάλι σε σκέψεις και απειλές Grexit.

Είναι μάλιστα ενδεικτικό των ευρωπαϊκών προτιμήσεων το γεγονός ότι ο έλληνας πρωθυπουργός, ένθερμος σύντροφος του Μαδούρο και του μακαρίτη Κάστρο, και προεδρεύων «κυβέρνησης» που επιτρέπει και απολαμβάνει την αχαλίνωτη αριστερό-αναρχική ανομία να βασανίζει την χώρα, [βραβεύτηκε](#) προσφάτως στην Γαλλία με βραβείο εξαιρετης ευρωπαϊκής πολιτικής συνείδησης, με βεβαίως ολίγον Μακρόν εις το παρασκήνιο, έτσι ώστε να μεταδοθεί το αναμενόμενο μήνυμα των δανειστών ότι προτιμούν, προ πάντων, πειθήνιο «ευρωπαϊκό» όργανο στην Αθήνα διότι βολεύει τις «ισορροπίες». Οι τελευταίες φυσικά δεν ασχολούνται ποσώς με την ανθρωπιστική καταστροφή της τιμίας Ελλάδος, ούτε και με την βεβαιότητα ότι η οικονομική διάλυση θα συνεχιστεί αδιατάρακτα.

Το 2018 προβλέπεται έτσι άκρως ενδιαφέρον και μάλλον πλήρες δυσάρεστων εκπλήξεων . Η μη-κυβέρνηση θεωρεί πάντως ότι η παραμονή της στην εξουσία είναι εξασφαλισμένη μέχρι το 2019, κάτι που αποτελεί και το πλέον αδύνατο σημείο της -- διότι το λίκνο της δημοκρατίας είναι πασίγνωστο για τις δυσάρεστες εκπλήξεις που επιφυλάσσει τόσο στους λογικούς όσο και στους ψυχιατρικά ελεγχόμενους.